Κανὼν Β'.

§ 975. „Τῶν περιςάσεων αἱρετέον τινὰς „τὰς κυριωτέρας· τ8τέςι τὰς πρὸ τῶν λοιπῶν, „τὸ κατ' ἐξοχὴν ἐχ8σας.

§ 976. Τ8το δέτοι, ἵνα πρὸ τῶν ἄλλων αὐτὰς διερευνῶμεν.

Κανὼν Γ'.

§ 977. „Ἐκ τ8των αὖθις μία τις ἐν μέρει „λαμβάνεται, ϗ ζητ8νται τρόποι τινὲς, καθ' „8ν ἂν αὐτὴ χώραν χοίη.

Τ8τέςι ζητ8νται αἰτίαι τινὲς ἐξ ὧν ἡ τοιαύτη ἂν περίςασις ἐπαχθείη.

Κανὼν Δ'.

§ 978. „Ἐξεταςέον πότερον, ἐν ταῖς δε „ταῖς αἰτίαις, ἔςι τις ἐξ ἧς αἱ λοιπαὶ τῶν „περιςάσεων κατὰ τὸ διορισθὲν ἐν τῷ Β. κα-„νόνι, παρέπονται; εἴ τις γὰρ ἐςὶ τοιαύτη, „αὕτη τὴν Φιλοκρινητέαν συνίςησιν ὑπόθεσιν.

§ 979. Παράδ. Οὐγένιος τὸν Κρόνον πολλάκις παρατηρήσας, καὶ νῦν μὲν ςρογγύλον κατιδὼν, νῦν δὲ ἀμφωτίδας, οἷον ἑκατέρωθεν προβαλλόμενον, παραλλαγήν τινα κατὰ τὸ εὖρος παχ8σης, τάς τε ἰδιωτέρας ἄλλας περιςάσεις τῶν τοιῶνδε Φαινομένων ἐπισημειωσάμενος, τ8των ἁπάντων τὰς αἰτίας θηράσασθαι ἐπεχείρησεν. Διερευνόμενος τοίνυν τ8ς τρόπ8ς, οἷς περ ἂν αἱ ἀμφώτιδες αὗται ἀναπτυχθεῖεν, ἐπενόησεν, ὅτι σφαίρα, ὑπὸ δακτυλί8 πανταχόθεν, ἐπὶ ποσὸν διάςημα ἀφεςῶτος, ςεφα-

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΑΣ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΑΝ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΕΤΣΙΟΣ
Ε.Υ. ... ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

γεμένη, ὁμοκέντρου τῇ σφαίρᾳ τυγχάνοντος, οἷον ἀμφώτιδας ἔχουσα φαίνεσθαι εἰκός, ὧν τὸ εὖρος μείζον τε καὶ ἔλαττον, κατάγε τὴν διαφορὰν τῆς τοῦ ὀφθαλμοῦ θέσεως.

Εἶτα καὶ τὰς λοιπὰς τῶν περιστάσεων ἐπισταθμησάμενος κατενόησε, τὸ τοιόνδε σφαίριον, περιφερὲς καὶ στρογγύλον καταφαίνεσθαι, τουτέστι τὰς ἀμφώτιδας ἀποίχεσθαι, ἐὰν τὸ ἐπίπεδον τοῦ δακτυλίου λεπτόν τε ᾖ, καὶ οὕτω κείμενον, ὡς συνεχισθὲν διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἂν διελθεῖν· ἢ ἐὰν μὴ καταφωτίζοιτο ἡ ἐπιφάνεια, ὑπὲρ ἧς ἂν ὁ ὀφθαλμὸς αἴροιτο. Τηνικαῦτα τοιγαροῦν ὁ εὐφυὴς ἀνὴρ, ἐρεύνῃ καθυπήγαγε τὴν ὑπόθεσιν· **Τοιῷδέ τινι δακτυλίῳ τὸν Κρόνον περιστέφεσθαι.**

§ 980. Συμβαίνει δὲ πολλάκις, ἐν αἷς ἐπικρίνειν ἐπιχειροῦμεν αἰτίαις, μηδεμίαν εἶναι, ἥτις ἂν ταῖς λοιπαῖς τῶν περιστάσεων χωρὶς (975) ἐπαρκέσειε. Καὶ τότε δὴ αἰτίαι ἄλλαι ζητητέαι, καὶ δὴ κατὰ μίαν ἐφεξῆς αἱ αἰτίαι πᾶσαι διασκεπτέαι, αἷς ἑκάστη τῶν περιστάσεων χορηγήσειεν, ἕως οὗ μία τις ἀνακαλυφθῇ, ἢ πάσαις ἅμα ταῖς περιστάσεσιν ἐναποχρήσειε. Ἰδιάζουσά τις εὐφυΐα τε καὶ δεξιότης, ὡς κἀπὶ τῆς ἀνακαλύψεως τῶν μέσων ἰδεῶν (870), κἀνταῦθα ἐναπαιτεῖται· καίτοι, συμβαίη ἂν ποτε κατ' εὐκληρίαν, καὶ αὐτόματον οἷον ἡμῖν προσπίπτειν τὸ ζητούμενον.

Ε.Υ.Δ.Ε.Κ.Π. ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

Κανων Ε´.

§ 981. „Διερευνᾶται ἡ ὑπόθεσις, προσαρμοζομένη ἁπάσαις ταῖς καταφανέσι καὶ δήλαις περιστάσεσιν, ἵνα δὴ φανερὸν γένηται, εἰ καὶ πάσαις ταῖσδε ἐναποχρῶσα ἐστί.

§ 982. Οὐκ ἅλις τόδ᾽ ἔχον ἐστίν, εἰ μόναις ἐναπόχρῃ ταῖς περιστάσεσιν ἐν τῷ μέρει ἡ ὑπόθεσις, εἰ μὴ γὰρ καὶ ταῖς λοιπαῖς ἁπάσαις προσήκουσα εἴη, ἀποβλητέα ἐστίν. Ἐὰν δὲ καὶ ταύταις ἐπαρκέσειεν, ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν περιστάσεων ἠρτημένη ἔσται, ἡ περὶ τῆς τοιοῦσδε ὑποθέσεως κρίσις. Ἐὰν γὰρ ὁ ἀριθμὸς ἐλάσσων ᾖ, ὑποπέσοι ἄν τις ὑπόνοια, καὶ ἄλλην τυχὸν δοθῆναι δύνασθαι ὑπόθεσιν, ἢ παραπλησίῳ τῷ τρόπῳ τοῖς φαινομένοις συνᾴδοι· τοῦ δὲ τῶν φαινομένων ἀριθμοῦ αὔξοντος, πᾶσα πολλάκις ὑπόνοια ἐκ μέσου αἴρεται (627). καὶ τότε δὴ ἐμμενετέον ἐπαρκουμένους, καὶ ὅπερ ἐν ἀρχῇ, ὡς πλάσμα μόνον λογίζεσθαι εἶχε, δοξαστέον ἤδη καὶ πρεσβευτέον, ὡς πληρέστατα ἀποδειχθέν.

§ 983. Ἐὰν δὲ ὁ τῶν περιστάσεων ἀριθμὸς ἐλάσσων ᾖ, ἡ σημειωθεῖσα ὑπόνοια, τῇ κρίσει τοῦ ἐφεξῆς κανόνος, συνεχῶς ἐκτοξεύεται.

Κανὼν ς´.

§ 984. „Αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις ἐξεταστέα ἐστί, καὶ ἐξ αὐτῆς αἱ συνέπειαι ἐπακτέαι, ἵνα καινά τινα φαινόμενα ἀνακαλυφθῇ. παρατηρητέον δὲ εἰ ταῦτα, τῷ ὄντι χώραν ἔχει.

ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

§ 985. Ἡ τȣ͂ περὶ τὸν Κρόνον δακτυλίȣ ὑπόθεσις, ȣ̓ μόνον ἀνέπτυσσε τὰ ἤδη παρατηρηθέντα φαινόμενα, καὶ ταῖς ἐλαχίσταις τῶν περιστάσεων ὡμολόγει, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐκ ταύτης ἐπιφερόμενα τῶν φαινομένων ἐπὶ τῶν ȣ̓ρανῶν ὕστερον παρατετήρηται, ȣ̔́τως ὥστε τὸν Οὐγένιον, τὰς τȣ͂ Κρονȣ͂ φάσεις προειπεῖν, καὶ τȣ́των ἑκάστης τȣ̀ς χρόνȣς διορίσαι καὶ πῆξαι, δι᾽ ὧν ἁπάντων ἀμφιβολίας ἐκτὸς ἐτέθη, ἃ περὶ τȣ͂ δακτυλίȣ πρῶτον αὐτὰς ἀνεπλάσατο.

§ 986. Ὁπότε ȣ̓δὲ τῇ τȣ͂ ἐσχάτȣ κανόνος βοηθείᾳ, ὁ τῶν φαινομένων ἀριθμὸς ἱκανῶς ἐπαυξῆσαι δύναται, ὡς ἅπασαν ἀπαχθῆναι ὑπόνοιαν, ἐν τοῖς ἀβεβαίοις ἢ ὁμοιαληθέσι τὴν ὑπόθεσιν παραλειπτέον ἐναρίθμιον, καθ᾽ ὅσον τὸ κατ᾽ αὐτὴν πιθανὸν μᾶλλον ἢ ἧττον πειθανῶς ἔχει, τὸ ἐκ τῶν φαινομένων, καὶ τȣ͂ ἀριθμȣ͂ τȣ́των ἐχόμενοι.

§ 987. Βλέπομεν δὲ, ὅτι τὸ ὑποθετικῶς συλλογίζεσθαι πρὸς βεβαιότητα ἀγαγεῖν ἡμᾶς δύναται· ὁρῶμεν δὲ καὶ τȣ̀ς ἅπαντας τȣ̀ς τοιȣ́σδε συλλογισμȣ̀ς, εἰς πιθανολογίαν ἀναφέροντας, ἐξαπατωμένȣς.

§ 988. Μείζονι δὲ τῇ ἀπάτῃ περιπίπτȣσιν, οἱ τὴν συλλογιστικὴν ἔφοδον, τὴν ἐκ τῶν παρατηρηθέντων φαινομένων ἀμέσως ἐπιφερομένην, εἰς τὴν ὑπόθεσιν ἀνάγοντες, ἵν᾽ αὐτῇ ἔπειτα μόνον τὸ πιθανὸν προσάψωσι.

ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

§ 989. Εἰς ταύτην δὲ τὴν ἀπάτην πολλοὶ περιπίπτουσιν, ὅτε λόγος ἐστὶν αὐτοῖς περὶ τῆς κατὰ τὸν Νεύθωνα τῶν οὐρανίων φαινομένων ἀναπτύξεως. ταύτην ὑποθετικὴν ὑπειλήφασιν εἶναι, ὁπότε ὁ μέγας τὴν σοφίαν Ἀνὴρ ἐκεῖνος οὐδὲν ἔθετο, τὸ μὴ Γεωμετρικῇ συλλογισμῶν ἐφόδῳ, ἐξ ἀναμφισβητήτων φαινομένων συμπεραινθὲν, οὐδεμιᾶς συγχωρηθείσης, οὐθ᾽ ὥς τε ἐξετασθῆναι, ὑποθέσεως.

§ 990. Ἡ τέχνη τοῦ δι᾽ ὑποθέσεων συλλογίζεσθαι, μάλιστα χώραν ἔχει, ἐφ᾽ οἷς διορίσαι ἐπιχειροῦμεν, τίποτε ἄρα κατὰ νοῦν τινες φέρουσι, καὶ τὶ τὸ κινοῦν αὐτοὺς εἰς ἐνέργειαν.

§ 991. Περὶ οὗ μέν τι παρατηρητέον, μηδενὸς τοιούτου τὴν ἀπόπειραν δεῖν λαμβάνειν, τὸν χωρὶς τῆς τῶν ἀνθρώπων κοινωνίας βιωτεύοντα, ἢ τὸν σὺν ὀλίγοις διανέξεις πραγμάτων εἰληφότα, κἂν εἰ καὶ τὸ ζῆν ὅλον ἔτος εἴη καταδαπανήσας, ἐν τῇ ἀναγνώσει τῶν συγγραφῇ παραδεδομένων ἀνθρωπίνων πράξεων.

§ 992. Πρὸς δὴ τοῦτο σπουδῇ προσεκτέον, μηδέποτε, εἰ μὴ ἐκ δήλων τε καὶ γνωρίμων περιστάσεων συλλογίζεσθαι δεῖν, καὶ γοῦν καὶ αἱ ἐλάχιστοι ἐξ αὐτῶν, τοῖς τοιοῖσδε συλλογισμοῖς μέγιστον τὸ τῆς σαφηνείας φῶς ἐπιχέειν πεφύκασι (693).

Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΕ'.

Περὶ τῆς τῶν ἀδήλων γραμματικῶν χαρακτήρων διασαφήσεως.

§ 993. Οἱ ἐπὶ τοῦ πρὸ τοῦδε κεφαλαίου ἐκτεθέντες κανόνες, ἰδιαζόντως εὐχρηστοῦσι, καὶ ἐπὶ τῇ ἀναγνώσει, τῶν ἐν ἀδήλοις τοῖς χαρακτῆρσι, συγκαλυπτομένων.

Βραχέα περὶ τῆσδε τῆς τέχνης ὑπομνῆσαι ἴσως οὐκ ἄχαρι, ἐπεὶ καὶ ἐπίσημα παρ' αὐτῆς ἔστι λαβεῖν δείγματα, τοῦ ἀνακαλύπτειν τ' ἀληθές, διὰ συλλογισμῶν τῶν κατ' ἀρχὰς μὲν λίαν ἀβεβαίων, τέως ἀλλ' οὖν, νῦν διὰ μιᾶς πλαττομένης ὑποθέσεως, νῦν δὲ δι' ἑτέρας, οἱονεὶ κατ' ἀπόπειραν, τὴν τοῦ ἀληθοῦς ἔσχατον πύλην ὑπανοιγόντων.

Τοῖς ἐν τῷ ἀνωτέρῳ κεφαλαίῳ ἐκτεθεῖσι κανόσι προσθετέον καὶ τὰ ἑξῆς.

§ 994. Πρὸ πάντων τὸν κατάλογον τῶν χαρακτήρων ληπτέον, ἐπιγραπτέον τε ἐφ' ἑκάστῳ, ὁσάκις ἐν τῇ ἀναπτύξει τοῦ γράμματος ἀπαντᾷ.

Πολλάκις μὲν γὰρ, οὐ πολύ τι ἐντεῦθεν τὸ φῶς ἀποφερόμεθα. πλὴν οὐδενὸς ἐπὶ τῶν δυσχερεστέρων ἔργων παραμελητέον.

§ 995. Εἰς τήρησιν τοῦ Α'. κανόνος (972) τῶν ἐν τῷ ἀνωτέρῳ κεφαλαίῳ ἀπαιτεῖται, αἱ τὴν τοῦ διασαφητέου γράμματος διάλεκτον, δήλην εἶναι, καὶ καλῶς ἡμῖν γινωσκομένην· τῷ

γ᾽ ἐστὶν ἀδύνατον ὅλως, ἀγνοουμένης διαλέκτου ἀναγνῶναι τὸ γράμμα· καίτοι τὴν Βιέταν ταύτης γενέσθαι τῆς τέχνης ἐπήβολον εἰσὶν οἱ μνήμῃ παρέδωκαν.

996. β΄. Κατὰ θεσμὸν ἂν εἴη, πολλοὺς τῶν ἐν τῷ γράμματι χαρακτήρων, ποσάκις ἐπαναλημμένους κεῖσθαι. Ἐν γὰρ τῇ διαφόρῳ τούτων θέσει, ζητητέον τὰς περιστάσεις ἃς πρόκειται ἐξετάσαι.

§ 997. Βραχὺ μὲν τὸ γράμμα ἀναπτυχθῆναι δύναιτο ἄν, εἰ ἕκαστον τῶν γραμμάτων δι᾽ ἑνὸς μόνου χαρακτῆρος ἐκδηλῶτο, καὶ μάλιστα ἐὰν τὰ ὀνόματα χωρὶς κείμενα ᾖ. Ἔνθα δὲ πλείονες χαρακτῆρες εἰσίν, ἐπειδὰν δύο ἢ τρεῖς τὸ αὐτὸ ἐκδηλοῦσι στοιχεῖον, καὶ τὰ δισσευόμενα στοιχεῖα, ἢ πολλάκις συνεπιζευγνύμενα, χαρακτῆρι ἰδιάζοντι καὶ αὐτὰ ἐπισημαίνεται, (ὃ καὶ ἐπὶ ὁλόκληρα ὀνόματα ἀνάγεσθαι δύναται) τότε δὴ μακρότερον ἀπαιτεῖται τὸ γράμμα, καὶ τοσούτῳ πλατύτερον, ὅσῳ μείζων ἐστὶ τῶν χαρακτήρων ὁ ἀριθμός, ὡς ἂν ἑκάστου τούτων ἡ σημασία ἐκτὸς ἀμφιβολίας τεθῇ.

§ 998. Τοῦ β΄. κανόνος ἡ ἐφαρμογὴ (975) γίνεται, παρατηρουμένων τῶν ἐν τῇ τῶν χαρακτήρων θέσει ἰδιαζόντως ἐχόντων, ὁπότε οἱ αὐτοὶ χαρακτῆρες ἐπανίασιν, ἢ ἐν τῇ τῶν ποικίλων διαθέσει, ἐμφέρειά τις ἐνδιαστάζεται.

§ 999. Ἵνα δὲ ἡ ἐφαρμογὴ αὕτη τοῦ β΄. κανόνος, σαφεστέρα γένηται, ὑπόδειγμα προθήσω,

ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

οὐ δήπου τῶν εὐχερεστάτων, ἄλις ὅμως μετέχον ἁπλότητος. Ἡ μὲν διάλεκτος, ἡ λατινὶς ἐστὶ· ἡ δὲ ἀδηλία, παρὰ τὴν ἀμοιβὴν τῆς τῶν στοιχείων σημασίας ἤρτηται.

§ 1000. Διαφέρει δὲ οὐδὲν, ἐὰν οὕτως εἴτε στοιχεῖα παραλαμβάνοιτο, εἴτε ἀριθμοὶ, εἴτε σημεῖα ὁποῖα δήποτοῦν. Ἡ συλλογιστικὴ περὶ ταῦτα μέθοδος ἡ αὐτὴ ἔσται.

§ 1001. a b c d e f g h i k f l m k g n e k d g e i h e k f b c e c f i c l a h f c g f g o i n e b h f b h i c e i k ff m f p i m f h i a b c q i b c b i e i e a c g b f b c b g p i g b g r b k d g h i k f s m h h i t e f m.

§ 1002. Πρὸ πάντων ἐν καταλόγῳ ἀναγράφω τὰ στοιχεῖα, καὶ ἐπισημειῶ ὁσάκις τούτων ἕκαστον ἐπάνεισι, καὶ πρῶτα τίθημι, συνεχέστερον ἀπαντῶντα.

§ 1003. f. 14. g. 10. m. 5. n. 2. r. 1.
i. 14. c. 9. a. 4. p. 2. ſ. 1.
b. 12. h. 8. d. 3. o. 1. t. 1.
e. 11. k. 8. l. 2. q. 1.

§ 1004. Παρατηρῶ ἐννεακαίδεκα μόνους δίδοσθαι χαρακτῆρας, ἐν οἷς πέντε μόνοι ἅπαξ ἀπαντῶσιν. Ἐπιφέρω, ὅτι ἐπὶ ἑκάστῳ γράμματι εἷς μόνον χαρακτὴρ παραλαμβάνεται.

§ 1005. Ἵνα τὰ ἑπόμενα ῥᾷδιον νοοῖντο, τὸ γεγραμμένον ἐπαναληφθὲν παρίστημι, ἐπι-

Ε.Υ.Δ.Τ.Φ. Κ.τ.Π ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

σημειούμενος κεφαλαιωδεστέροις γράμμασι τοὺς τόπους περὶ ὧν ἐν τοῖς ἑξῆς μνεία γενήσεται.

§ 1006. A B
abcdef ghikf: lmkgnekdgei
C D
hekf: bceeficlah fcgfg oineb
E F G H I
hfbhice ikf: fmf pimfhi abcqibcd
K L M
ieie acgbfbcbgpi gbgrbkd ghikf:
smkhitefm.

§ 1007. Παρατηρῶ δὴ νῦν τοὺς ἐπισήμους τῶν τόπων, καὶ τούτων ὀλίγους τοὺς ἐξαιρέτους, καὶ ἀνακαλύπτω, πέντε στοιχεῖα ghikf, τῇ αὐτῇ τάξει δὶς ἀπαντᾶν (B. M). ἀλλαχοῦ δ' αὖθις ἐπαναλαμβάνεσθαι ikf (F). τελευταῖον κατανοῶ hekf (C), πρὸς τὸ hikf, (B. M) ἀναφοράν τινα ἔχειν.

§ 1008. Τοὺς οὖν τόπους τούτους παρασημειῶ, καὶ συνάπτω πιθανὸν εἶναι, ἐν τοῖσδε τοῖς τέτταρσι τόποις τὰς φωνὰς ἀπολήγειν, ὃ καὶ τῶν σημείων τεθέντων: δεικτέον ἦν.

§ 1009. Οἱ τρεῖς ἔσχατοι τῶν κανόνων, συμμίκτως ἐφαρμοστέοι εἰσὶ, καὶ παραβαλλομένων, τῶν ἃ ἐπὶ τῆς τῶν χαρακτήρων θέσεως παρατηροῦμεν, τοῖς ἃ ἐπὶ τῶν λατινικῶν φωνῶν, περὶ τῆς τῶν γραμμάτων τάξεως ἴσμεν, ὑποθέσεις τινὲς ἀναπλαστέαι εἰσί· καὶ τούτων

Ε.ΥΡΑ της Κ.τ.Π ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

ἑκάςῃ, τῇ πρὸς ἄλλοις τόποις προσεφαρμόσει τοῦ προτεθέντος γράμματος ἐξεταςέα.

Ἐρῶ νῦν, οἷς τισι λόγοις, τὸ προτεθὲν γράμμα (1001) ὑπ᾽ ἐμοῦ ποτε ἐπιλέλυται. Ἀλλ᾽ ἐκεῖνα μόνον ἐπισημειώσομαι, ἃ εἰς ἀνακάλυψιν τῶν ἀδήλων συνετέλεσε χαρακτήρων, ἀποβληθέντων τῶν μηδὲν τὸ ὄφελος παρεσχηκότων.

§ 1010. Παραβάλλω hikf (B. M) πρὸς hekf (C) κατὰ τούσδε τοὺς τόπους αἱ φωναὶ τερματίζονται (1008)· κοινοὶ δὲ ἐπὶ τῆς λατινίδος ἀποτερματισμοί εἰσιν, ἐν οἷς μεταξὺ τεσσάρων ςοιχείων, μόνα τὰ προπαραλήγοντα διαφέρει, ἃ ὡς τὰ πολλὰ φωνήεντα ἐςίν. Ἡ τοιάδε εἰκασία, ὡς i καὶ e φωνήεντα ἐςὶ, κρατύνεται, διὰ τὸ τοὺς τοιούτους χαρακτῆρας εἶναι τῶν συνεχέςερον ἀπαντώντων (1003).

§ 1011. Τοιγαροῦν ὅτι i καὶ e φωνήεντα ἐςὶν οὐκ ἀπίθανον.

§ 1012. Ἀρχὴ τῆς φωνῆς γίνεται κατὰ τὰ fmf (CG) (1008). Ἄρα ἢ τὸ f ἢ m φωνῆεν ἐςίν. Ἀλλὰ γὰρ τὸ m πεντάκις μόνον εὑρίσκεται, τὸ δὲ f δεκάκις καὶ τετράκις (1003), τὸ πιθανώτερον ἄρα τούτῳ περίεςι.

§ 1013. Πιθανὸν ἄρα τὸ f φωνῆεν τυγχάνειν, τὸ δὲ m σύμφωνον.

§ 1014. Ἐπιςαθμῶμαι τὸν τόπον ghfbchg (K). τὸ f φωνῆεν ἐςὶ (1013), τὸ ἄρα b σύμφωνον. ὥςε καὶ τὸ c φωνῆεν ἔςαι.

Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π. ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

§ 1015. Ἀποσημειῦμαι τοίνυν ὅτι πιθανὸν τό μεν c φωνῆεν εἶναι, τὸ δὲ b σύμφωνον.

§ 1016. Ἐπὶ τῦ gbgrb (L) τρία συμφωνα χωρεῖ· τῦτέςι b, b, (1015), ϗ r, ὅτι ἅπαξ μόνον ἐπὶ τῦ γράμματος φέρεται (1003).

§ 1017. Τὸ ἄρα g πιθανῶς φωνῆεν ἐςί.

§ 1018. Πάντα ταῦτα τὰ συμπεράσματα, ἐν τοῖς πιθανοῖς μόνον τίθημι, καίτοι τὰ ἔχατα σαφῶς ἐκ τῶν προτεθέντων ἕπεται· ἀλλὰ πάντων ὁ θεμέλιος (1012. 1013. 1014) πιθανῶς μόνον ἔχων ἐςί.

§ 1019 Ἐπὶ τῦ fcgfg (D) πέντε φωνήεντα πάρεςιν ἰδεῖν (1015. 1015. 1017). Ἀλλὰ τόδε ὐδέποτε τοιᾷδε τάξει συμβαίνει, κἄν θῶμεν v ϗ u, τῷ αὐτῷ χαρακτῆρι ὑποσημαίνεσθαι καθάπερ ϗ j ϗ i. ὅπερ ἐκ τῦ ἀριθμῦ τῶν χαρακτήρων συμπεραίνεσθαι δύναται (1014). Ψευδὴς ἄρα ἡ ἀρχὴ (1012). ἐξ ἧς συνεπεράναμεν, ὅτι f, c, g, φωνήεντα ἐςί. τοιγαρῦν ἀποφαινόμεθα, ὅτι τὸ f φωνῆεν ὐκ ἔςιν, ἀλλὰ τὸ m τοιῦτον, ϗ τόδε νῦν ὡς βέβαιον ἔχομεν (1012).

§ 1020. Τίθεμεν νῦν, ὅτι τὸ μὲν m φωνῆεν, τόδε f σύμφωνον.

§ 1021. Ἐκ τῦτυ ἕπεται, ὅτι τὸ b φωνῆεν (1014).

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΕΤΣΙΟΣ
Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

§ 1022. Ἐπὶ τῦ gbfbcbg (K) τόπον ἔχομεν ἐπίσημον, ἐν ᾧ τὸ αὐτὸ φωνῆεν τρὶς ἐπαναλαμβάνεται, ἑνὸς ἑκάστοτε ἐπιφερομένυ στοιχείυ. Οὕτως ὖν ἤδη καταγράφω τὰ φωνήεντα.

a a a
e e e
i i i
o o o
u u u.

Καὶ τὰ σύμφωνα ἐπιφέρων, ζητῶ ἔτι ἀνακαλύψαι ἂν ἔχοιμι, τῇ λατινίδι προσεπανῆκον φωνῇ. Ἀυτίκα ὖν ἀπαντᾷ μοι legere, edere, emere κξ. ἀνευρίσκω δὲ καὶ amare, si tibi. τυχὸν δὲ ἢ ἄλλα εὕροιμι ἄν, ἀλλ᾽ ὔπω ταῦτα ζητῶ. συννενοῶ γὰρ ὅτι τὸ e συνεχέστατα ὕτω τρὶς ἐπαναλαμβάνεται.

§ 1023. Τὸ ἄρα b πιθανῶς ἔχειν e.

§ 1024. Οὕτω δὲ ἢ τὸ c πιθανῶς ἐστὶν r.

§ 1025. Γράφω gibebieie (I) ὑποση-
ere
μειῶν τὰς τῶν στοιχείων εὑρεθείσας δυνάμεις. Περαιτέρω i καὶ e φωνήεντα ἐστὶν (1011), ἀλλ᾽ ὕτω ταῦτα διαταχθῆναι ὐκ ἂν ἔχοιεν, εἰ μὴ θάτερον ὡς σύμφωνον ἐκλαμβάνοιτο, τυτέστιν εἰ μὴ θάτερον εἴη j ἢ v.

Ἐὰν ὖν θῶ j, ὐδὲν εὑρήσω. ἐὰν δὲ θῶ v, αὐτίκα ἕξω revivi.

§ 1026. Τὸ ἄρα i πιθανῶς ἐστὶν v.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Θ. ΠΕΤΡΟΥ
Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

§ 1027. Τὸ δὲ e πιθανῶς ἐστὶν i.

§ 1028. Τὸν αὐτὸν οὖν τόπον καταγράφω ἤδη, μετὰ τῶν ἡγουμένων τε καὶ ἑπομένων.

u er u e r e v i v i
iabcgibcbieieac

Καὶ ἀναγινώσκω uterque revivit.

§ 1029. Ἄρα τὸ μὲν a ἐστὶ t, τὸ δὲ g ἐστὶ q.

§ 1030. Ἤδη δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἑτέρου τοῦδε τόπου ἐπισημειοῦμαι τὰς δυνάμεις τῶν στοιχείων τὰς ἤδη ἀνακαλυφθείσας.

e u r i u
hfbhiceikf (EF)

καὶ ἀναγινώσκω eſuriunt.

§ 1031. Τοιγαροῦν h ἐστὶ s, k ἐστὶ n, καὶ f ἐστὶ t. Ἀλλὰ γὰρ εὕρομεν a εἶναι t (1029), διοριστέον ἄρα ποτέρωσε τὸ πιθανὸν ἐπικρατεῖ. Ἐπὶ μὲν οὖν τῶν γεγραμμένων τὸ μὲν a τετράκις ἀπαντᾷ, το δὲ f τεσσαρασκαιδεκάκις (1003). Μεταξὺ δὲ τῶν συμφώνων τὸ t συχνότατα ἐμφιλοχωρεῖ ἐπὶ τῆς λατινίδος φωνῆς. Παρὰ ταῦτα τὸ ikf, τρὶς εὑρίσκεται (B. F. M). τὸ δὲ unt συνήθης ἐστὶ τῆς λατινίδος κατάληξις.

§ 1032. Ἔχω τοίνυν τὸ f ἀντὶ τοῦ t, καὶ ζητητέα μοι ἐξ ἀρχῆς ἡ τοῦ a δύναμις, καὶ δὴ καὶ ἡ τοῦ q. Ἀλλ᾽ ἐν τοσούτῳ, καὶ ἐπὶ ἕτερα μεταβῆναι δυνάμεθα.

Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006